

Η σπουδαιότητα του γεγονότος της Αναστάσεως.

Η Ανάσταση του Χριστού εγκαινιάζει την αρχή καινούργιας ζωής, δεύτερης δημιουργίας, τον μέλλοντα αιώνα. Αποτελεί την επί γης κορύφωση της θείας Οικονομίας και την αρχή της καινής κτίσεως. Ως κορυφαίο και μοναδικό γεγονός με ασύλληπτες σωτηριολογικές συνέπειες για τον άνθρωπο προτυπώθηκε στην Π. Διαθήκη, προλέχθηκε από τους Προφήτες και προεξαγγέλθηκε από τον ίδιο τον Χριστό.

Ο Κύριος προανήγγελε την Ανάστασή Του με το σημείο του Ιωνά και με το σημείο του Ναού. Η προαναγγελία, όμως, αυτή δεν έγινε κατανοητή ούτε και από τους Μαθητές Του. Σαφέστερα προείπε πολλάκις ότι θα πάθη και θα αναστηθή (Μαρκ. 8:31· 10:34· 14:28), ενώ μετά την Μεταμόρφωσή Του παρήγγειλε στους τρεις αυτόπτες Μαθητές Του σε κανένα να μην πουν το όραμα, «έως ότου ο Υιός του ανθρώπου αναστηθή εκ νεκρών» (Ματθ. 17:9).

Όταν ο Κύριος επετέλεσε το σωτηριώδες επί γης έργο Του, επισφραγίζοντάς το με τα παθήματα, τον εκούσιο θάνατο και την ταφή Του, φάνηκε προς στιγμή ότι διαψεύστηκαν οι μεσσιανικές προσδοκίες

των Μαθητών. Τις ελπίδες τους για δοξασμένο Μεσσία τις κάλυψε ο τάφος που φύλαγε το Σώμα του Ιησού. Όμως, τότε ακριβώς, που νεκρός φυλασσόταν ο Ιησούς από τους στρατιώτες, συνετελέσθη το μεγαλύτερο γεγονός της ιστορίας, η Ανάστασή Του. «Μετά το πάθος ήλθαν της χαράς τα κατορθώματα. Αναστήθηκε, και το Σώμα Του ντύθηκε την αφθαρσία και την αθανασία. Το φθαρτό έγινε άφθαρτο και ο θεωρούμενος απλός άνθρωπος αποδεικνυόταν Θεός αληθινός» (Αγ. Γρηγορίου Νύσσης).

Αναστήθηκε ο Κύριος, διότι «δεν ήταν δυνατόν ο θάνατος να κρατήσει αιχμάλωτο τον αρχηγό της ζωής, γιατί δεν αμάρτησε. Αφού δεν ήταν υπεύθυνος αμαρτίας (ο Κύριος), επομένως ούτε υπεύθυνος θανάτου (ήταν)» (Αγ. Χρυσοστόμου), διότι «ο θάνατος ήταν το επιτίμιο και η τιμωρία της αμαρτίας» (Ζιγαβηνού). Ο Χριστός ως ο μόνος αναμάρτητος είναι και ο μόνος νικητής του θανάτου.

Όπως, όταν γεννήθηκε, δεν γνώρισαν οι ασώματοί Του Άγγελοι τον τρόπο της σαρκώσεώς Του, έτσι και ο τρόπος της Αναστάσεώς Του παραμένει ακατάληπτος. Αλλά και ο χρόνος της είναι άγνωστος. Ακόμη και οι στρατιώτες, που φύλαγαν τον τάφο, δεν κατάλαβαν πότε έγινε η Ανάστασή Του. Αφού έγινε ήδη βαθεία εσπέρα, που ήταν αρχή της νύχτας, «τη επιφωσκούση εις μίαν Σαββάτων», τότε γίνεται ο σεισμός, τότε ο Άγγελος που άστραφταν τα ενδύματά του αποκυλίζει τον λίθο από το μνήμα (Αγ. Γρηγορίου Νύσσης), για να διαπιστωθή από τις Μυροφόρες, και στην συνέχεια από τους Αποστόλους, η ήδη γενομένη Ανάσταση.

Η Ανάσταση του Ζωοδότου καταλάμπεται πλημμυρισμένη από φως. «Ο τάφος ήταν γεμάτος από φως, ώστε, αν και ήταν νύχτα ακόμα, είδαν (ο Πέτρος και ο Ιωάννης) αυτά που βρίσκονταν μέσα στον τάφο και με τις αισθήσεις τους (τα μάτια), και με το πνεύμα τους» (Αγ. Γρηγορίου Νύσσης).

Οι εμφανίσεις του Αναστάντος συνήθως γίνονται ημέρα Κυριακή, κατά την οποία και αναστήθηκε. Έτσι, η ημέρα αυτή παίρνει το όνομά Του, αφιερώνεται στον Κύριο και καταργεί το Σάββατο, το οποίο θυμίζει την δημιουργία του Θεού και το τέλος της. Τώρα «δεν ήταν πλέον ανάγκη ο (νέος) λαός (της χάριτος) να τηρή το τέλος της προηγούμενης κτίσεως (το

Σάββατο), αλλά να ζητή την αρχή της δεύτερης κτίσεως (την Κυριακή), κατά την οποία αναστήθηκε ο Κύριος» (Μ. Αθανασίου).

Οι Απόστολοι, για να αποδείξουν την Θεότητα του Κυρίου, χρησιμοποιούσαν στο κήρυγμά τους την εκπλήρωση των προφητειών, τα θαύματα που επετέλεσε όσο ζούσε ο Κύριος και κυρίως την Ανάστασή Του. Αυτή αποτελεί το αντάξιο και ένδοξο επιστέγασμα της επίγειας ζωής Του. Χωρίς την Ανάσταση, ο Χριστιανισμός θα είχε ταφή κατά την Μ. Παρασκευή στον τάφο μαζί με τον Χριστό. Η σάρκωση του Υιού θα εστερήτο νοήματος και αποτελέσματος, αν δεν υπήρχε ακολούθως η εκ νεκρών Ανάσταση. Ακόμη και ο Σταυρός δεν σώζει μόνος τον άνθρωπο, χωρίς την Ανάσταση. Αν ο Χριστός δεν ανασταινόταν όλα θα θεωρούνταν μύθος και υποσχέσεις απραγματοποίητες, η πίστη θα ήταν κενή και το κήρυγμα των Αποστόλων χωρίς πειθώ. Όμως, ο Χριστός αναστήθηκε και η Ανάσταση έγινε ο ακρογωνιαίος λίθος πάνω στον οποίον στηρίχθηκε η Εκκλησία του Αναστάντος Χριστού. Πλέον η Ανάσταση του Χριστού γίνεται η κεντρικότερη υπόθεση του Αποστολικού κηρύγματος και η πειστικότερη απόδειξη για τον Θεάνθρωπο.

**Από το βιβλίο: «Η επίγεια ζωή του Χριστού». Ενωμένη Ρωμησόνη.
Σειρά: Ιαματικά νάματα 11, Θεσσαλονίκη 2022, σελ. 121.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>